

Warszawa, 17.04.2026 r.

**Experimental
Psychopathology
Lab**
Institute of Psychology
Polish Academy of Sciences

Dr hab. Łukasz Gawęda, Prof. IP PAN
Pracownia Psychopatologii Eksperymentalnej
Instytut Psychologii
Polska Akademia Nauk
Ul. Jaracza 1
00-378 Warszawa
E-mail: l.gaweda@psych.pan.pl

Recenzja habilitacji

Dr Monika Kornacka, U SWPS,

“Ucieczka w świat myśli: Dlaczego błędzenie umysłu staje się nieadaptacyjne? Procesualny i funkcjonalny model myślenia niezwiązanego z zadaniem w perspektywie regulacji emocji.”

Ocenę dorobku naukowego Kandydatki dr Moniki Kornackiej sporządzam na wniosek Rady Naukowej Uniwersytetu SWPS. Recenzję dorobku przeprowadziłem w zakresie wyznaczonym przez ustawę o stopniach. W szczególności przedmiotem recenzji była wartość naukowa przedstawionego przez dr Kornacką cyklu publikacji stanowiących osiągnięcia habilitacyjne, jak również działalność naukowa oraz wynikające z tej działalności osiągnięcia naukowe nie wchodzące w skład cyklu. Jednocześnie przedmiotem recenzji była również działalność dydaktyczna i organizacyjna Kandydatki.

Prezentacja kandydatki (informacje ogólne).

Dr Monika Kornacka to badaczka o wyraźnym międzynarodowym profilu naukowym, który z powodzeniem ogniskuje wokół dynamicznie rozwijającego się nurtu psychologii klinicznej i poznawczej. Szczególnym przedmiotem Jej zainteresowań są myśli niezwiązane z zadaniem i/lub ruminacje. Jej ścieżka zawodowa rozpoczęła się od uzyskania magisterium na Uniwersytecie w Lille we Francji w 2012 roku. Następnie uzyskała doktorat na Uniwersytecie Lille Nord de France w 2015 roku. Swoje wykształcenie uzupełniła również studiami podyplomowymi z terapii poznawczo-behawioralnej w 2018 roku. Odbyła również staż badawczy w Stanford Psychophysiology Laboratory pod kierunkiem prof. Jamesa Grossa oraz pracowała na stanowisku adiunkta na Uniwersytecie w Lille. Od 2017 roku jest związana z Uniwersytetem SWPS.

Warto zwrócić szczególną uwagę na wszechstronność kandydatki, która z dużą swobodą porusza się na styku klasycznej teorii regulacji emocji i nowoczesnych technologii, takich jak rzeczywistość wirtualna (VR), eye-tracking czy ekologiczne badania dzienniczkowe (EMA). Jej wiodące osiągnięcie, skoncentrowane na procesualnym i funkcjonalnym modelu błędzenia umysłu (*mind-wandering*), stanowi istotny wkład w zrozumienie mechanizmów, dzięki którym codzienne procesy myślowe stają się nieadaptacyjne i mogą prowadzić do objawów zaburzeń psychicznych. Dorobek publikacyjny dr Kornackiej jest znaczący, o czym świadczy sumaryczny Impact Factor na poziomie 55,1 pkt oraz publikowanie prac w dobrych czasopismach naukowych, takich jak *Scientific Reports* czy *Journal of Affective Disorders*. Warto również podkreślić umiejętność łączenia rygoru naukowego z pragmatyzmem wdrożeniowym, widoczną w kierowaniu projektami finansowanymi przez NCN i NCBiR. Jej pozycja jako uznanej ekspertki znajduje potwierdzenie w zaproszeniach do recenzowania dla dobrych czasopism naukowych oraz w pełnieniu funkcji edytorskich. W zestawieniu z uzyskanymi wskaźnikami bibliometrycznymi (indeks Hirscha 11 wg Google Scholar, 2390 punktów MNiSW) pozwala mi ocenić sylwetkę dr Kornackiej jako bardzo aktywnej badaczki o uznanej pozycji i proponującej bardzo interesującą i autonomiczną linię badań.

Ocena dorobku naukowego

Ocena osiągnięcia habilitacyjnego

Kandydatka jako osiągnięcie habilitacyjne zgłasza cykl ośmiu prac, w większości empirycznych, publikowanych w zagranicznych czasopismach naukowych z listy JCR. Sumaryczny IF osiągnięcia wynosi 21.6 pkt, co jest relatywnie wysokim wynikiem. Cykl prac dotyczy mechanizmów związanych z ciekawym zjawiskiem, jakim jest błędzenie umysłu (myśli nie związane z zadaniem). W szczególności, Badaczka poszukiwała mechanizmy, które wyjaśniałyby związek tej codziennej aktywności naszego umysłu z psychopatologią. W tym kontekście, poszukiwania Kandydatki mają nie tylko sens teoretyczny, ale również duże znaczenia dla praktyki klinicznej. Tło teoretyczne oraz najważniejsze wnioski płynące z prowadzonych badań dr Kornacka zgrabnie opisała w swoich autoreferacie.

W autoreferacie Kandydatka przedstawiła tło teoretyczne, które było punktem wyjścia do analiz empirycznych zjawiska błędzenia umysłu oraz jego znaczenia dla psychopatologii. Autorka na wstępie zauważa, iż choć opisywane zjawisko towarzyszy codziennej aktywności umysłu, to istnieje bogata literatura wskazująca na związku błędzenia umysłu z objawami zaburzeń psychicznych. Wskazuje to, iż zjawisko to może mieć dezadaptacyjny charakter. Autorka bardzo dobrze zauważa luki w pracach badawczych, zarówno te metodologicznej (np. Niska trafność), jak i te teoretyczne (np. Różnorodne teorie, brak integracji), które postanowiła uzupełnić. Krótki przegląd teorii odstałania problemy związane z definicją złożonych zjawisk jakimi są ruminacje czy błędzenie myśli. Autorka w swoim cyklu publikacji przyjęła kompromisowe rozwiązanie przyjmując bardziej ogólny termin: Myślenie Niezwiązane z Zadaniem (Task-Unrelated Thinking, TUT). Choć nie jest to

rozwiązanie pozbawione wad (wolnych od jakich zadań? W jakich warunkach badawczych myślenie nie jest zadaniem? - to nie są oczywiste kwestie), to jednak wydaje się ono dobrym rozwiązaniem teoretycznym grupującym różne zjawiska bez potrzeby ich sztucznego rozdziału, jak również wskazuje na kontekst badawczy (brak zadania).

W wyniku przeprowadzonego przeglądu literatury Kandydatka dokonała uzupełnienia istotnych czynników procesualnych związanych z dezadaptacyjnością myślenia TUT. Nie do końca jasne może pozostać fakt, iż Autorka zaznacza uzupełnienie o walencje myśli proponowanej wcześniej przez Adrews-Hanna i in (2014) listy czynników, wśród których już umieszczono walencję. Dr Kornacka zaproponowała również interesującą hipotezę mówiącą o tym, iż tryb przetwarzania, bazując na teorii trybów Watkinsa, wpływa na konsekwencje jakie mają myśli negatywne dla regulacji afektu.

Badania podłużne zawarte w cyklu (publikacja nr 6) wykazały, iż abstrakcyjny tryb przetwarzania związany był z bardziej intensywnymi objawami depresji u studentów z Japonii. Istotnym wkładem Kandydatki w lepsze rozumienie związku trybów przetwarzania myśli z dobrostanem było zastosowanie podłużnego modelu, który dał możliwość testowania kierunku zależności. Obserwowano dwukierunkowe zależności między trybem przetwarzania a nastrojem depresyjnym. W kontekście potencjalnych interwencji klinicznych, istotnym wynikiem było pokazanie, iż konkretność myślenia może mieć potencjalnie ochronny charakter dla dobrostanu psychicznego.

Jedną z istotnych cech dojrzałego badacza, jest umiejętność konsekwentnego pogłębiania uzyskanej wcześniej wiedzy za pomocą adekwatnych, coraz bardziej zaawansowanych metodologii. Taka dojrzałość badawcza widoczna jest u Kandydatki, która w kolejnych krokach zaprojektowała i przeprowadziła badania eksperymentalne, których celem było testowanie jak indukcja odmiennych trybów przetwarzania wpłynie na emocje uczestników badań. Taką próbę należy ocenić wysoko. W badaniach psychopatologii dominują badania poprzeczne, korelacyjne, które choć są często istotnym wkładem w rozwój wiedzy, to nie dają informacji na temat bardziej dynamicznych, czasowych zależności między interesującymi badawczy zjawiskami. Badania Habilitantki bardzo dobrze wpisują się w nurt psychopatologii eksperymentalnej, która stara się poszukiwać mechanizmów różnych objawów zaburzeń psychicznych czy też dezadaptacyjnych zachowań czy emocji.

Wyniki kolejnej publikacji (publikacja 8, 2019) są zbieżne z wcześniejszymi badaniami i sugerują, iż osoby stosujące przetwarzanie konkretne mieli niższą reaktywność emocjonalną od osób stosujących przetwarzania abstrakcyjne. Co więcej, dr Kornacka wraz z zespołem starała się uchwycić wpływ ruminacji na funkcje poznawcze, które związane są z procesami emocjonalnymi, tutaj zastosowano zadanie na odangażowanie uwagi. Wbrew oczekiwaniom, rodzaj indukowanego przetwarzania myśli nie był związany z odangażowaniem uwagi. Jednak osoby, u których indukowano konkretne przetwarzanie wykazywali nieco dłuższe czasy reakcji w zadaniu poznawczym, co może sugerować, iż indukcja tego typu przetwarzania angażuje więcej zasobów poznawczych. Autorka w sposób przekonujący interpretuje swoje badania pisząc, iż: "różnice w przetwarzaniu uwagi są konieczne do

regulacji negatywnego afektu i można zakładać, że abstrakcyjne RNT powoduje nadmierną efektywność odangażowania uwagi od negatywnych bodźców, co nasila unikanie emocjonalne” (autoreferat s. 18).

Mimo, iż powyższa linia badań istotnie pogłębiła rozumienie potencjalnych mechanizmów i konsekwencji myślenia niezwiązanego z zadaniem, w swoim autoreferacie Autorka zwróciła uwagę, iż badania te ograniczały się do testowania wybranego mechanizmu oraz charakteryzowały się niższą trafnością ekologiczną. Dlatego też dr Kornacka wraz z zespołem zaprojektowała linię badań, których celem było testowanie procesualnych charakterystyk myślenia niezwiązanego z zadaniem w warunkach wielokrotnych pomiarów dziennych (EMA). Należy podkreślić, iż zastosowana metodologia pozwala na uchwycenie zależności czasowych między badanymi zjawiskami i jest coraz częściej stosowane w wielu obszarach psychopatologii. Jest to metodologia, która ma szczególne zastosowanie tam, gdzie zjawiska mają dynamiczny charakter. Bez wątplenia do takich należą ruminalacje/myślenie niezwiązanego z zadaniem oraz ich relacje z dobrostanem psychicznym. Wysoko oceniam taki wybór Habilitantki, szczególnie, że badania te realizowane były we współpracy międzynarodowej (staż we Francji) i jak zauważa Autorka przyjęła takie podejście jako pierwsza.

W przeprowadzonych badaniach na osobach zdrowych (Kornacka i in., 2022, publikacja 7) wykazano, iż obok błędzenia myśli, regulacja emocji odbywa się poprzez walencję myśli, jak i subiektywne poczucie braku kontroli myśli i ich powtarzalność (myśli niezwiązanego z zadaniem). Badawcza rozszerzyła również swoje poszukiwania na kontekst edukacyjny (studenci) (publikacja 5, Cichecka i in., 2025), pokazując, iż walencja myśli związana była z negatywnym afektem testowanym w kolejnym pomiarze. Kolejne badania wykorzystujące EMA, na zdrowych ochotnikach, wykazały, iż istotnym predyktorem w czasie, iż dla zarządzania myśleniem niezwiązanym z zadaniem znaczenie ma subiektywne poczucie kontroli. Zgodnie z intuicją osoby z wyższym poziomem kontroli lepiej zarządzają myśleniem niezwiązanym z zadaniem.

Wychodząc poza hipotezę regulacji poprzez kontekst, dr Kornacka wraz z zespołem przeprowadziła badania funkcjonalne roli myślenia niezwiązanego z zadaniem, stawiając hipotezę, iż myślenie to może być strategią unikania w warunkach obciążających emocjonalnie. Uzyskane wyniki były spójne ze stawianą hipotezą - silny negatywny afekt był częściej związany z myśleniem niezwiązanym z zadaniem. Tym samym badanie Habilitantki wspiera hipotezę zwracającą uwagę, iż błędzenie myślami może być strategią regulacji emocji. Interesujących danych dostarczyło inne badanie, którego celem było weryfikowanie znaczenia ruminalacji dla doświadczanego bólu u pacjentek z fibromialgią (Fonseca des Neves i in., 2023, publikacja 5). Badacze wykorzystali efekt analgetyczny związany z wykorzystaniem w terapii fibromialgii aktywności fizycznej i indukowali stan ruminalacji po aktywności. Jak pokazano, aktywne ruminowanie na temat bólu zniwelowało efekt analgetyczny aktywności fizycznej, co wskazuje, na regulacyjną rolę aktywności poznawczej. Jednocześnie, co ważne dla praktyki klinicznej, pojawiające się ruminalacje po wysiłku mogą

zniwelować przeciwbólne efekty aktywności, a w dalszej konsekwencji prowadzi wtórnie do zaprzestania samej aktywności.

Dr Kornacka przeprowadziła również badanie podłużne dotyczące związków myślenia niezwiązanego z zadaniem z wybranymi objawami zaburzeń psychicznych (depresja, lęk) na relatywnie dużej próbie badanych ($n=397$). Wyniki wskazywały, iż unikanie poznawcze może mediuować związek między ruminowaniem a objawami depresji czy lęku. Uzyskano również wyniki świadczące, iż unikanie poznawcze może pełnić różne role w zależności od typu myślenia niezwiązanego z zadaniem i ich nieadaptacyjnymi konsekwencjami. Habilitantka w autoreferacie przedyskutowała potencjalne wyjaśnienia tego faktu. Zwracając uwagę na ograniczenia dotychczasowych badań dotyczących roli unikania poznawczego w badanych zjawiskach, Kandydatka zaprojektowała badanie eksperymentalne. Badawcze opublikowali protokół badania (publikacja nr 2), w którym zaprojektowano interwencje w warunkach ekologicznych (EMI) wykorzystując dyfuzję poznawczą, akceptację czy też ćwiczenia uważności. Jest to ciekawa propozycja, które z pewnością może mieć istotny wkład w lepsze rozumienie związków ruminacji, unikania poznawczego z afektem. Mimo, iż publikacja ta przedstawia “jedynie” protokół badawczy interwencji/manipulacji, to wykorzystanie metodologii EMI w obszarze psychopatologii dostarcza obecnie interesujących danych na temat mechanizmów różnych zaburzeń psychicznych. Jednocześnie metoda ta daje możliwość łączenia EMA z EMI, siłą rzeczy w paradygmacie badań podłużnych, a zatem pozwala na zaawansowane analizy dynamicznych związków w czasie.

W następnej kolejności (Kornacka i in., 2023, badanie 4), korzystając z transdiagnostycznego modelu zaburzeń psychicznych A. Wellsa, dr Kornacka zaprojektowała badania testujące rolę przekonań meta-poznawczych i pokazała, iż dysfunkcjonalne przekonania na temat kontroli myśli mogą mieć istotną, modelującą rolę w związku między charakterystyką zadania a myśleniem niezwiązanym z zadaniem. Wydaje się, że poszukiwanie meta-poznawczych mechanizmów interesującego Badaczkę zjawiska mogą być interesujące, szczególnie gdyby w dalszych krokach udało się zweryfikować je również eksperymentalnie i/lub w badaniach podłużnych.

Podsumowując swoje badania, dr Kornacka przedstawiła w autoreferacie syntetyczne podsumowanie najważniejszych wniosków płynących z badań w ramach zaproponowanego przez siebie modelu nieadaptacyjnego myślenia niezwiązanego z zadaniem. Uważam, iż model ten, bazując na wynikach empirycznych i teoretycznej analizie, w interesujący sposób scala zastaną wiedzę na temat badanego zjawiska. Warto jednak zaznaczyć, iż tak zaprezentowanemu modelowi brakuje przejrzystości, w tym sensie, że niejasne pozostaje to, w jaki sposób myśli niezwiązane z zadaniem stają się dysfunkcjonalne. Podobnie, trudno to odnaleźć w syntetycznym opisie samego modelu zawartym w podsumowaniu (str. 31). Z mojej perspektywy, badania Autorki pozwalają na nieco bardziej kompleksowy model, zawierający przełożenie związków poszczególnych zmiennych interesujących badaczkę na rozwój objawów psychopatologiczny. Interesującą inspiracją mogłyby

być tutaj modele sieci dynamicznych, które pozwalają teoretycznie opracowywać odpowiednie zależności, ale również pozwalają na empiryczną identyfikację centralnych zmiennych w sieci, które odpowiedzialne są za propagację sygnału (np. kształtowanie objawów) i wzmacnianie korelacji między poszczególnymi elementami sieci (intensyfikacja i utrwalanie objawów). Obecnie sieciowe rozumienie psychopatologii przynosi bardzo ciekawe rezultaty. Metodologia stosowana przez autorkę, przy odpowiednich próbach, pozwoliłaby na taki namysł i empiryczną weryfikację.

Autorka świadoma jest mocnych, ale i słabych stron swojej działalności badawczej i adekwatnie dyskutuje ją w swoim autoreferacie. Podoba mi się, że Autorka zauważa potrzebę wykorzystywania jednocześnie różnych, alternatywnych metod badawczych do opisywanych zjawisk. Autorzy badań często rozpoznają miary samoopisowe jako ograniczenie badań. Warto jednak podkreślić, iż w wielu kontekstach niemożliwe jest zastąpienie miar samoopisu do testowania subiektywnych zjawisk psychicznych. Łączenie miar eksperymentalnych i samoopisowych wydaje się rozsądne. Jednak miary te niestety, często dając rozbieżne wyniki, są przedmiotem wielu komplikacji teoretycznych. Jest to uwaga, która dotyczy wielu kontekstów zjawisk psychologicznych.

Podsumowując ocenę prac składających się na cykl działań habilitacyjnego wyrażam jak najbardziej pozytywną opinię na temat linii badań zaprezentowanych przez Habilitantkę. W mojej opinii wszystkie prace stanowią istotny wkład w wiedzę na temat interesującego zjawiska, jakim jest myślenie niezwiązane z zadaniem. W przedstawionych ośmiu publikacjach, dr Kornacka w większości jest pierwszą autorką lub autorką korespondującą. Wskazuje to na jej duży wkład w prezentowaną linię badań. Sposób prezentacji cyklu w autoreferacie jest zwięzły i dobrze osadzony w zastanej literaturze. Po przeczytaniu prac i autoreferatu nie mam wątpliwości, iż dr Kornacka jest wybitną specjalistką w obszarze badań, którym się zajmuje. Wykorzystuje zaawansowaną metodologię badawczą, którym towarzyszy zaawansowana analiza danych. Sprawia to, iż jej prace mają realny wkład w światową naukę w tym obszarze badań. Jest to bez wątpienia bardzo dobry dorobek naukowy, którego można oczekiwać od samodzielnej badaczki, jaką jest dr Kornacka.

Ocena pozostałego dorobku publikacyjnego nie wchodzącego w skład cyklu

Na pozostałe osiągnięcia naukowe składa się łącznie $n=15$ publikacji naukowych w czasopismach z listy JCR oraz dodatkowo $n=7$ recenzowanych publikacji pokonferencyjnych. W publikacjach Habilitantki przeważają prace empiryczne z badań poznawczych mechanizmów objawów zaburzeń psychicznych, roli negatywnego myślenia czy też zjawiska perfekcjonizmu. Prezentowane publikacje pokazują, iż Autorka posiada raczej spójny dorobek naukowy. Występuje w wielu zespołach, w tym w zespołach międzynarodowych. W większości publikacje w dobrych czasopismach naukowych. Brakuje mi nieco większej śmiałości Autorki do publikowania w najlepszych czasopismach (MNiSW 200 pkt). Jestem jednak przekonany, iż dalszy rozwój dr Kornackiej zaowocuje takimi publikacjami. Relatywnie rzadko Habilitantka jest również pierwszą autorką prac spoza cyklu, co

może wskazywać, iż skupiła się przede wszystkim na realizacji spójnej linii badań dotyczących mechanizmów myślenia niezwiązanego z zadaniem.

Kierowanie projektami badawczymi

Jedną z aktywności, której należy poszukiwać u habilitantów/tek jest ich aktywność w zakresie pozyskiwania finansowania badań własnych. Dr Kornacka wykazuje się na tym polu znaczącymi sukcesami. Pozyskała i kierowała pięcioma projektami badawczymi lub badawczo-rozwojowymi pozyskiwanymi z różnych źródeł. W zdecydowanej większości, głównym źródłem finansowania dla młodych badaczy pozostaje Narodowe Centrum Nauki. Między 2021 a 2025 rokiem dr Kornacka kierowała grantem Sonata (1 678 176 zł), który dotyczył przedmiotu jej zainteresowań w cyklu habilitacyjnym. Habilitantka pozyskiwała jednak również środki z innych źródeł, które pozwoliły jej na rozwijanie swoich badań w kierunku poszukiwania rozwiązań innowacyjnych. Uzyskała Bon na Innowacje (500 000 zł). Uzyskała również grant Polonez (2017 - 2019), który jest współfinansowany ze środków NCN i EU Horizon. Obecnie (2024 - 2027) kieruje grantem z prestiżowego programu dla młodych naukowców Lider z NCBiR (1 333 462 zł), w którym testuje innowacyjne rozwiązania mające na celu dynamiczne monitorowanie terapii CBT poprzez analizę sieci. Jest to krok w rozwoju dr Kornackiej, który znakomicie pokazuje, jak aktywnie Badaczka poszukuje możliwości zastosowań najnowszej wiedzy do konkretnych rozwiązań problemów współczesnej terapii.

Jednocześnie należy podkreślić, iż Habilitantka pozyskiwała również fundusze na badania ze środków wewnętrznych instytucji, w której obecnie pracuje - U SWPS. Większość tych projektów skupiona było wokół ekspertyzy Badaczki - ruminacje, błędzenie myśli czy też interwencje psychologiczne (e-zdrowie). Brała również udział w innych projektach naukowych jako wykonawczyni i ekspert. Wszystkie te projekty dotyczyły jej ekspertyzy w zakresie ruminacji, interwencji psychologicznych czy nowych technologii w zdrowiu psychicznym.

Ocena działalności dydaktycznej i organizatorskiej

Obok działalności naukowej, dr Kornacka zasiada w różnych gremiach eksperckich, w tym od 2023 roku jest reprezentantką Uniwersytetu SWPS w Koalicji dla Psychoterapii, co wskazuje na uznanie wysokich kompetencji w zakresie psychoterapii przez Władze U SWPS. Wygłosiła liczne wykłady na zaproszenie, w większości prestiżowych jednostek badawczych (np. Sanford University, University of Ghent, Ateny, Ottawa). Jest członkinią redakcji Mental Health and Digital Technologies (uznane czasopismo w dziedzinie, spoza listy JCR). Wielokrotnie była zapraszana do recenzji w zagranicznych i krajowych czasopismach naukowych, co wyraźnie pokazuje uznanie ekspertyzy Habilitantki. Dr Kornacka jest również aktywną na polu cdydaktycznym. Prowadzi autorskie zajęcia fakultatywne na temat nowych technologii w psychologii klinicznej. Prowadziła również autorskie seminarium magisterskie czy też zajęcia na temat nowości w terapii CBT. Wypromowała ponad 30 prac magisterskich (różne uczelnie: U SWPS, Uniwersytet w Lille, VU Amsterdam). Jest opiekunką dwóch kół naukowych na Uniwersytecie SWPS. W końcu, jest promotorką pomocniczą dwójki doktorantów, z którymi aktywnie publikuje prace badawcze. Warto

również wspomnieć, iż dr Kornacka aktywnie angażuje się działalność popularyzatorską udzielając wywiadów czy pisząc artykuły prasowe.

Podsumowanie

Biorąc pod uwagę powyższe, szczegółowe analizy, zarówno dorobku naukowego, jak i pozostałej aktywności dr Kornackiej, w mojej opinii uzyskanie stopnia doktora habilitowanego jest naturalną konsekwencją wysokiej jakości przedstawionych mi do opinii prac i aktywności. Dr Kornacka jest aktywna na arenie międzynarodowej, publikując swoje prace w dobrych czasopismach. Odbyła liczne staże zagraniczne i wizyty studyjne (Francja, USA, Włochy, Niemcy, Kanada), a jej praca była wielokrotnie nagradzana. Wykazuje bardzo wysokie kompetencje w zakresie pozyskiwania środków zarówno na badania podstawowe, jak i aplikacyjne. Nie jest to częste. Jest również chętnie zapraszana do wygłoszenia wykładów, w tym w ośrodkach zagranicznych, zasiada w licznych gremiach. Habilitantka ma duże doświadczenie również w opiece nad najmłodszymi naukowcami i magistrantami oraz aktywnie uczestniczy w pracy kół naukowych.

Zarówno ilościowa analiza bibliometryczna (obecność czasopism z Q1 i Q1, sumaryczny IF=55.1, liczba pkt MNiSW - 2390), jak i jakościowa, w mojej opinii wskazują na wysoki i istotny wkład Habilitantki w dyscyplinę, w szczególności w obszar badań nad myśleniem niezwiązanym z zadaniem. W swoich badaniach dr Kornacka ujęła ten temat kompleksowo, pokazując, iż ta codzienna spontaniczna aktywność umysłu może mieć określone, momentami nieadaptacyjne konsekwencje dla dobrostanu. W tym sensie praca ma charakter nie tylko teoretyczny, ale również przekłada się na praktykę kliniczną. Moim zdaniem Habilitantka ma również pozostałe, niezbędne samodzielnej naukowczynie kompetencje, które wykazała w swoim autoreferacie: zdobywanie finansowania, opieka nad studentami/doktorantami oraz kompetencje organizacyjne.

Wszystko to sprawia, iż mam przyjemność stwierdzić, iż kandydatka spełnia wymogi do uzyskania stopnia doktora habilitowanego stawiane przez ustawę (art. 219, ust. 1, pkt. 2 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. „Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce” Dz. U. z 2023 r, poz 742 ze zm). Dlatego też stawiam wniosek do Rady Naukowej Uniwersytetu SWPS o dopuszczenie dr Moniki Kornackiej do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego.

Dr hab. Łukasz Gawęda, Prof. IP PAN